

Riksdagen

Uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2015/16:2

Onsdagen den 23 september

§ 1 Extra informellt möte mellan EU:s stats- och regeringschefer Statsminister Stefan Löfven Information och samråd inför extra informellt möte mellan EU:s stats- och regeringschefer den 23 september 2015

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Klockan är 11. Jag välkomnar er till EU-nämndens möte. Jag välkomnar statsministern, kabinetssekreterare, statssekreterare och övriga medarbetare och dem som tittar på mötet via nätet, förstås.

Vi ska behandla det extrainsatta europeiska rådet. Det dokument ni har fått i förhand är brevet från Tusk om vad som ska diskuteras.

Jag börjar med att välkomna statsministern att inleda sitt anförande om denna otroligt viktiga fråga och den situation som vi nu är i. Jag hoppas att alla länder ser till att de gör vad de kan för att bidra till att lösa krisen i omvärlden och här hemma.

Anf. 2 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

Ordförande och ledamöter! Europeiska rådets ordförande Donald Tusk har kallat stats- och regeringscheferna till ett informellt möte i Bryssel i kväll. Den enda aktuella dagordningspunkten är just flyktingkrisen, som vi ser i Europa och i närområdet.

Som ni mycket väl vet har den frågan dominerat Europeiska rådets dagordning under det senaste halvåret. Vi kan gå tillbaka och se att det extrainsatta toppmötet i april ägde rum mot bakgrund av de tragiska båtolyckorna på Medelhavet, där sorgligt nog många människoliv gick till spillo. Då koncentrerades diskussionen på att rädda liv. Det togs också beslut om att öka resurserna till Frontex och om åtgärder för att bekämpa människosmugglare.

Vid toppmötet i juni var den centrala frågan hur medlemsländerna mer solidariskt kunde ta ansvar för mottagandet av människor på flykt. Jag drev då tillsammans med Tysklands förbundskansler Angela Merkel och några andra ledare att alla länder ska ta ansvar för människor på flykt, inte bara några. Trots ett stort motstånd på flera håll kunde Europeiska rådet då fatta ett viktigt beslut. För första gången enades man om att omfördela 40 000 personer som är i behov av internationellt skydd. De ska omfördelas från Italien och Grekland under en tvåårsperiod. Det beslutades också att alla medlemsländer skulle delta i vidarebosättning av 20 000 flyktingar i behov av internationellt skydd. Det var ett steg på vägen, ett viktigt sådant steg. Men det räcker inte.

Under sensommaren har flyktingkrisen eskalerat. I september presenterade EU-kommissionen ett migrationspaket som innehåller ytterligare förslag på åtgärder för att hantera flyktingsituationen. Det paketet har nu förhandlats av medlemsländernas justitieministrar. Så sent som i går kunde en överenskommelse till slut nås om att omfördela ytterligare 120 000 personer i behov av skydd. Det är någonting som den svenska regeringen har drivit mycket starkt tillsammans med Tyskland, Österrike och Frankrike. Tyvärr gick det inte att få igenom det beslutet med enhällighet, utan fyra länder röstade emot och ett land lade ned sin röst – det var Finland. Men beslutet kunde ändå fattas med kvalificerad majoritet. Det är en stor framgång för humaniteten. Det är en stor framgång för Sverige och de länder som har drivit det här.

Ordförande! Jag skulle vilja slå fast tre saker som är avgörande för att vi ska klara den ansträngning som krävs av oss.

Det första är att Sverige, Tyskland, Österrike och några få andra länder har tagit ett orimligt stort ansvar i förhållande till andra EU-länder. Vi ska ta vårt ansvar, men i förhållande till andra håller inte det här. Det är dags för alla länder att ta ett ansvar för de människor som flyr för sina liv till Europa. Det måste bli en jämnare fördelning av asylsökande inom EU. Därför behöver unionen framöver, utöver de tillfälliga lösningarna, en tvingande permanent omfördelningsmekanism. Det kommer regeringen att fortsätta att driva. Jag är medveten om att det finns ett starkt motstånd från flera medlemsländer inom Europeiska unionen. Det här kommer att ta tid, men jag är också hoppfull om att vi en dag kommer att nå fram.

Regeringen anser också att medlemsländerna, förutom att fördela de flyktingar som tagit sig till Europa, bör göra större ansträngningar för att vidarebosätta flyktingar från UNHCR:s flyktingläger. Det är också nödvändigt att kommissionen utreder och presenterar alternativ för ytterligare lagliga vägar för att söka asyl inom EU. Som jag har redovisat förut här i nämnden finns det ett mycket begränsat stöd för det, men vi kommer att fortsätta att arbeta för det. Jag har ganska nyligen pratat med FN:s flyktingkommissarie António Guterres om detta och också bett honom att föreslå hur UNHCR kan bistå EU i det arbetet.

Det andra är att det måste råda ordning och reda i flyktingmottagandet i EU. Alla som söker sig till EU kommer inte att få stanna. Vi har en reglerad invandring. Det innebär att personer som inte har asylskäl måste återvända. Mottagande, asylprövning och återvändande ska ske på ett effektivt och rättssäkert sätt. Alla EU-länder måste leva upp till asylreglerna, och vi måste självfallet säkerställa att unionen upprätthåller den yttre gränsen.

På kvällens europeiska råd kommer kanske frågan om så kallade hot spots upp. Jag kan säga direkt till nämnden att regeringen egentligen inte tycker om detta begrepp – hot spots. Vi skulle hellre vilja säga mottagningscenter. Men frågan kommer att tas upp, och regeringen anser att det är viktigt att komma igång snabbt med den verksamheten och att förfarandet där är både rättssäkert och skyndsamt.

Det tredje är att även om EU kan och ska göra mycket i en sådan här situation är det inte den långsiktiga lösningen på de problem som gör att människor tvingas fly från sina hem och sina länder och tvingas söka skydd i Europa. Den här situationen kräver nya lösningar. Det krävs

kraftfulla åtaganden för att stabilisera de regioner och de länder som människor tvingas lämna. Därför behövs det en mer samlad och aktiv utrikespolitik för att bidra till fred och säkerhet i det här närområdet. Det behövs också mer hjälp i närområdet till de människor som flyr.

Vi behöver ge stöd för att bygga upp och stärka stater för att främja demokratiska institutioner och bidra till ett aktivt civilsamhälle. För det behövs det en fördjupad dialog med andra länder, i synnerhet dem som är närmast våra gränser. Som exempel menar vi att toppmötet mellan EU och Afrika i Valletta den 11–12 november är ett viktigt steg i den riktningen. Jag hade i går ett samtal med Afrikanska unionens ordförande Dlamini Zuma om den frågan.

Ordförande! Donald Tusk har meddelat att han hoppas att stats- och regeringscheferna ska kunna enas om en deklARATION i kväll. Vi har ännu inte fått något utkast – självfallet kommer detta att skickas över till EU-nämnden så fort vi får det. Men av de tre frågor som jag har nämnt är det framför allt den sista frågan som väntas diskuteras på Europeiska rådets möte i kväll. Det är alltså den utrikespolitiska dimensionen som vi förväntar oss diskussion om.

Till att börja med vill jag då nämna att det är dags att EU ökar sitt stöd till områdena i närheten. Det är länder som gör mycket stora insatser för att ta hand om människor som flyr. FN:s humanitära insatser för Syrien och de värst drabbade grannländerna är kraftigt underfinansierade och bör prioriteras. Sverige är redan en av världens fem största givare i absoluta tal av humanitär bistånd. Regeringen avser också att öka stödet till världslivsmedelsprogrammets Syrieninsats med 25 miljoner kronor, så att maten i flyktinglägren inte tar slut. Regeringen kommer också att öka biståndet till FN:s flyktingorgan, UNHCR, med 75 miljoner kronor.

Sedan vill jag ta upp själva konflikten i Syrien och hanteringen av situationen i landets närområde. Regeringen vill att EU samlar sig till en mer aktiv och pådrivande roll. Vi stöder FN:s sändebud i Syrien, Staffan de Mistura. Ett sätt att försöka arbeta runt de låsningar som finns är att inrätta en internationell kontaktgrupp som kan stödja Förenta nationernas ansträngningar. Det är också någonting som Staffan de Mistura har föreslagit och som har regeringens starka stöd.

Slutligen vill jag komma in på stödet till de länder nära EU som i dag drar ett mycket stort lass och tar ett stort ansvar för flyktingsituationen.

Turkiet har en nyckelroll i flyktingkrisen. Landet är för närvarande världens största flyktingmottagare. På grund av Turkiets geografiska läge är landet också en part när det gäller att bidra till de politiska lösningarna i Syrien och Irak. Det är också viktigt med ett fördjupat samarbete med Turkiet för att få till stånd en förbättrad registrering av flyktingar och dessutom större framgång i bekämpningen av människosmugglare. Genomfartsländerna på västra Balkan, framför allt Makedonien och Serbien, tar ett stort ansvar för att hantera passagen av flyktingar mellan olika delar av EU. De bär därmed på sätt och vis en övermäktig börda på grund av EU:s bristande hantering av flyktingfrågan och krisen. Regeringen anser att EU bör öka både det politiska och det ekonomiska stödet till Turkiet och västra Balkan.

Herr ordförande! Kvällens toppmöte är självfallet viktigt för att sätta fokus på vikten av att bekämpa orsakerna till att människor tvingas fly från sina hem och sina länder och för att sätta fokus på hur vi kan ge mer

stöd och mer hjälp på plats. Jag hoppas att vi i kväll kan ta viktiga steg framåt i detta arbete.

Anf. 3 ORDFÖRANDEN:

Tack så mycket, statsministern! Då inleder vi en runda med partierna. Om vi håller oss till ungefär tre minuter hinner alla partier tala och dessutom få ett ordentligt svar.

Vad vi ger mandat för är vad statsministern just har deklarerat. Så länge deklARATIONEN ligger inom ramen för det arbetet och det som statsministern deklarerat ska mandatet täcka den – deklARATIONEN täcks då alltså av mandatet. Men om deklARATIONEN innehåller någonting oförutsett som ligger utanför det mandat vi har gett får regeringen återkomma.

Anf. 4 MARIE GRANLUND (S):

Jag vill tacka statsministern för redogörelsen inför det viktiga mötet i eftermiddag i Bryssel. Vi hade självklart velat se att det inte alls skulle behövas något möte, men det är en fruktansvärd situation som gör att vi måste samlas här i dag. Siffran ändras hela tiden, men 60–70 miljoner människor är nu på flykt. Det är en förfärande situation.

De som tar det största ansvaret just nu är faktiskt Turkiet och Libanon. Turkiet tar ett enormt ansvar. Det är bara en liten rännil av alla flyktingar som kommer till Europa. Men med det sagt måste också Europa ta sitt ansvar. Några länder har verkligen gjort det: Sverige, Tyskland, Österrike och Frankrike. Det är bara att välkomna det beslut som togs i går på RIF-rådet om att det ska ske en större fördelning. Samtidigt beklagar jag att några länder inte valde att ställa upp på det här. Självklart måste Europa ta sitt ansvar. Alla länder ska ta emot flyktingar. Det borde vara precis lika självklart att alla kommuner i Sverige ska göra det också. Där hoppas vi på en förändring.

Samtidigt som vi pratar om flyktingkrisen måste vi diskutera detta med ordning och reda i asylsystemet – jag är glad att statsministern lyfter fram det. Man ska söka asyl. Det ska prövas, och det ska vara rättssäkert. Har man inte asyl får man självklart inte vara kvar i Europa. Det är viktigt att poängtera. Det är också viktigt att poängtera hur man ska jobba med en yttre gräns.

Men det som man på mötet i dag framför allt kommer att lägga vikt vid är det grundläggande arbetet med just utrikespolitik och hur vi löser konflikten i området, men det handlar också om det humanitära biståndet. Jag är glad att statsministern lyfter fram Sveriges stora deltagande i olika program och inte minst bidragen till UNHCR.

Jag får väl bara säga: Lycka till i eftermiddagens arbete! Det krävs självklart hårt jobb. Jag är övertygad om att regeringen kommer att hålla fast i detta. Lycka till i en besvärlig situation!

Anf. 5 ULRIKA KARLSSON i Uppsala (M):

Herr ordförande! Med 60 miljoner människor på flykt i världen är de globala utmaningarna gigantiska. Men det är viktigt att komma ihåg, precis som Marie Granlund poängterade, att de allra flesta är kvar i sina hemländer eller i kriser i närregionerna.

Det är i det perspektivet vi måste se det fåtal som kommer till Europa. Icke desto mindre skapar det stora utmaningar här i Europa. Vi modera-

ter har i många år drivit på för att fler länder i EU ska ta sitt ansvar, för att fler länder ska göra mer. Vår grundinställning är att vi ska värna och respektera asylrätten, samtidigt som vi öppnar för fler legala vägar in i unionen. Vi önskar att fler länder öppnar för arbetskraftsinvandring och att fler länder tar emot kvotflyktingar inom ramen för FN-systemet. Det är ett underbetyg för hela unionen att vi förra året gemensamt i unionen endast tog emot 6 000 kvotflyktingar. Om alla länder i unionen tog samma ansvar som Sverige gjorde förra året skulle vi gemensamt ta emot 100 000, och det skulle kunna göra skillnad.

Vidare anser vi att det är viktigt att Sveriges röst betonar migrationens positiva sidor. Den är positiv för handel, tillväxt, utveckling och kulturellt utbyte. Migration är inte bara en kostnad och ett problem utan också en resurs och en tillgång för en nation.

Utrikespolitiskt anser vi att vi har en skyldighet att hjälpa såväl här som där. Vi är stolta över att Sverige är en av de större biståndsgivarna till FN-organ som agerar kraftfullt i den nöd som uppstått. Men det är också viktigt att vi agerar här, nationellt. Det är viktigt att EU stärker sin utrikespolitik för att bli starkare, aktivare och tydligare och för att kunna agera kraftfullare mot bland annat Asad och IS i Syrien. EU har en viktig roll att fylla för att hitta en fredlig lösning på kriget i Syrien, som nu pågått i mer än ett halvt decennium och drivit över 10 miljoner människor på flykt. FN:s flyktingorgan beskriver läget i Syrien som den värsta humanitära krisen i modern tid.

I det läget räcker det inte att i princip bara Sverige och Tyskland tar ett stort ansvar inom unionen. Fler länder måste göra mer, så att fler människor i behov av skydd kan erbjudas en fristad. Därför var beslutet i går om att omfördela 120 000 asylsökande från främst Grekland och Italien oerhört värdefullt. Men det är bara ett steg – visserligen viktigt – på vägen mot att hitta en lösning där fler länder tar ansvar och gör mer. Det är inte tillräckligt för att lösa flyktingkrisen. Redan nu vet vi att EU:s länder kommer att behöva göra mer. Frågan är om statsministern och hans kollegor nu kan fortsätta att visa handlingskraft och konkreta resultat vad gäller kvotflyktingar, säkra länder, en vassare utrikespolitik, återvändarprogram etcetera.

Därför vill jag fråga statsministern hur regeringen konkret avser att driva på för en tvingande omfördelningsmekanism och för att fler länder ska ta emot kvotflyktingar, så att vi faktiskt ser resultat. Hur avser statsministern att agera för att skapa ordning och reda i flyktingssystemet, så att länder såväl respekterar och följer Dublinförordningen som avstår från att använda tårgas och vattenkanoner mot sin befolkning eller mot människor på flykt från krig och förtryck?

Anf. 6 JOHNNY SKALIN (SD):

Herr ordförande! Det är som sagt en väldigt allvarlig och prekär situation som vi står inför. Det gäller inte bara omvärlden utan även de länder som alla dessa människor tvingas fly från. Det här handlar inte bara om Syrien, om vi ska vara helt ärliga. Som Moderaterna var inne på alldeles nyss är det 60 miljoner människor på flykt i vår omvärld. Då menar jag på att vi inte bara kan titta på Syrien ensidigt; vi måste vidga våra vyer och titta på den övriga omvärlden också. Människor far illa i vår omvärld, och vi har kapacitet att hjälpa människor.

Men vi har inte kapacitet att hjälpa alla människor här i Sverige. Därför är det positivt att höra att regeringen nu åtminstone i någon mån diskuterar hur man ska kunna lösa problemet på plats. UNHCR begär uttryckligen mer resurser för att vi ska kunna hantera den här situationen på plats eller i närområdena. Det går 75 miljoner kronor till UNHCR. Då kan man väl bara ifrågasätta hur mycket pengar Sverige lägger på att ta emot människor i Sverige i relation till hur mycket vi lägger på att hjälpa människor på plats. Det här är bara en liten spottstyver. Innan de stora flödena nu kom, innan de nya prognoserna kom med en stor ökad invandring, låg de svenska kostnaderna för områdena 7 och 13 i statsbudgeten, Integration respektive Migration, på samma nivåer som för hela UNHCR totalt, alltså vad FN lägger på att hjälpa människor på plats.

Ska vi lösa det här problemet måste vi lägga mer krut i närområdet. Vi kan inte bara ensidigt diskutera hur många vi ska ta emot i Europa, vilka som ska fördelas hit och vart de ska. Framför allt tycker jag att det är viktigt att vi i sådana här väldigt känsloläsa situationer – det är klart att vi alla berörs av de här människorna och av de bilder vi möts av i tv – behåller någon form av förnuft också och inte bara agerar känslomässigt.

Som det står i det här brevet håller vi nu på att införa en trovärdig europeisk migrationspolitik, vad nu det är för någonting. Man tar tillfället i akt att överföra mer makt till EU på ytterligare ett stort politiskt område. Så fort det sker en kris ska man lyfta över ännu mer makt till Europa, på område efter område. Jag menar på att det här är fel väg att gå. Rätt väg att gå är i stället att vi diskuterar möjligheten att införa inre gränskontroller när det behövs, att vi stärker det yttre gränsskyddet och att vi inför en striktare tolkning av Dublinförordningen. Det kan inte precis vara rättvist att Italien ska avlastas i det här läget med tanke på Sveriges situation. Relaterat till Sveriges mottagning skulle Italien behöva ta emot 340 000 asylsökande.

Som sagt behöver vi också öka stödet till närområdet. Hur mycket lägger vi på att ta emot människor här i Sverige kontra hjälpen till närområdena? Det är en adekvat frågeställning att svara på. Fram till att regeringen kan svara på den frågan kommer vi att anmäla avvikande mening mot att överföra ytterligare makt på det här politiska området. Det här är inget område som EU ska diktera över. Det här är ett område som Sverige och alla övriga nationalstater i Europa själva ska kunna bestämma över.

Anf. 7 ORDFÖRANDEN:

I egenskap av Miljöpartiets representant i EU-nämnden är det min tur att tala.

Vi står inför en situation som vi inte sett maken till sedan andra världskriget. Det är i den här situationen som de löften och de principer vi har byggt våra samhällen på ställs på sin spets. Det är nu man ska försvara dem. Det är lätt att skriva under Genèvekonventionen, FN-stadgan och EU:s stadga för mänskliga rättigheter, där man lovar människor möjlighet att söka asyl, lovar människor en rätt att få sin sak prövad. Det är ingen lyx man kan hålla på med när det inte behövs. Det är någonting som ska användas som mest när det behövs som mest. Det är lika ologiskt att nu stänga gränser och skärpa regler som det vore att när en båt väl sjunker låsa in flytvästarna, när man före olyckan skrutit om den

goda sjösäkerheten. Det är viktigt att vi står upp för våra principer och värderingar, för vilka andra i världen kommer att göra det om inte vi gör det?

2015/16:2
23 september

En del är att ta ökat ansvar för kvotflyktingar. En annan del, som Sverige redan har agerat och kämpat för, är att det ska bli lagligt, säkert och tryggt att kunna få sin rätt prövad, kunna söka asyl. Det är kanske först då som de som allra mest behöver vårt stöd – kvinnor, sjuka, fattiga, barn, utsatta människor var de än kommer från – får chans att komma hit och få sin sak prövad.

Sedan räcker inte det. Detta är en reaktion på någonting som händer i omvärlden. Det bästa vore om vi kunde undvika konflikter. I många av de områden som folk flyr från har det varit ogenomtänkta krigsinsatser. Det finns ett samband. Då är det viktigt att vi nu bygger upp en fredspolitik med diplomatiska lösningar. Man får till och med släppa lite grann på prestigen och prata med folk man normalt sett kanske inte hade velat prata med. Isis ska inte få någon vinst av att ha tagit till militära vapen, men de andra aktörerna i konflikten måste man kunna prata med för att hitta en lösning. Då involverar vi kanske även parter vi normalt sett inte skulle involvera. Det finns många länder som skulle kunna bidra.

Dessutom är jag väldigt stolt över att regeringen satsar pengar på att stödja UNHCR, på att stödja livsmedelsinsatserna. Sällan har skattepengar gjort så stor humanitär nytta per krona. Jag hoppas att fler följer efter, för det är en verklig livräddarpolitik.

EU måste också öka sina diplomatiska insatser. Jag tycker att det är jättebra om vi tar kontakt via FN och hittar grupper av länder som kan samarbeta för att nå lösningar. Vi måste få folk till samtalsbordet. Med vapen i hand kommer människors lidande bara att fortsätta att öka.

Anf. 8 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

Herr ordförande! Jag börjar med att besvara Marie Granlunds frågor.

Det är som du påpekar mycket viktigt med såväl ordning och reda som det humanitära biståndet och utrikespolitiken. Detta är regeringens och Sveriges strategi, och jag uppfattar att vi är överens om den. Man måste se konfliktlösningen som sådan. Vad gör vi tillsammans i EU och Europa? Det handlar om solidaritet och humanitet men också om ordning och reda. Det är så vi kan stärka legitimiteten för det som görs, och det är viktigt.

Sedan gäller det Sveriges eget åtagande. Här finns inte endera eller. Här är det både och som gäller. Jag säger absolut inte detta i polemik med Marie Granlund, men det finns andra som polemiserar om att man ska göra antingen det ena eller det andra. Det för inte frågan framåt. Det räcker inte. Här får vi göra allt. Vi har en otroligt stor flyktingkris som vi måste ta stort ansvar för. Det är humanitet och anständighet vi pratar om.

Ulrika Karlsson pekar på fler lagliga vägar, utrikespolitikens betydelse och vad vi gör här. Vad gäller kvotflyktingar har Sverige föreslagit att EU ska öka på till minst 100 000. Kan vi komma fram till fler är det jättebra, men åtminstone 100 000. Det enda man kan göra i det här avseendet är att föra fram sina idéer och tankar, söka dem som är like-minded och se om vi kan få större och större stöd. Detsamma gäller säkra länder, där vi har föreslagit västra Balkan, dock inte Turkiet.

Frågan om tvingande omfördelning ligger självfallet kvar. Tyskland och Österrike tycker som vi. Jag hade förra veckan samtal med Angela Merkel, Tysklands vice förbundskansler Sigmar Gabriel, Österrikes förbundskansler Werner Faymann och Frankrikes premiärminister Manuel Valls i den här frågan. Det finns ett bredare stöd för detta, men jag vill understryka att det kommer att ta tid, som jag sa tidigare. Det här är inte gjort på en kafferast. Vi måste ligga på. Vi ser nu också bristerna här i Norden. När det inte fungerar bra ser vi behovet av ett gemensamt omfördelningssystem.

Vad gäller ordning och reda är det samma sak. Vi är självfallet med och stöder tankarna om att upprätthålla EU:s gränser, men också få en bättre, säkrare och effektivare hantering, så att registrering sköts på ett bra, rättssäkert och effektivt sätt. Överlag måste vi kunna upprätthålla ordning och reda. Som jag sa tidigare upprätthåller det också legitimiteten, och det är det bästa sättet att hjälpa människor som behöver hjälp.

Johnny Skalin från Sverigedemokraterna talar på det vanliga temat. Ja, vi har en enorm kris, och det är mycket riktigt så att 60 miljoner är på flykt. Sverige är en av de absolut största biståndsgivarna i världen. I absoluta tal är vi nr 5 vad gäller humanitärt bistånd. Per capita är vi en stor givare. Det säger jag med stolthet.

Nej, det är aldrig någon som har sagt att man ska hjälpa alla här i Sverige. Linjen är att förebygga och förhindra de konflikter som gör att människor flyr samt att självfallet hjälpa så gott som möjligt i närområdet. Det är precis det vi gör. Vi ger ett stort bistånd och ett stort stöd till den humanitära hjälpen i Syrien, Libanon och området däromkring, och det tänker vi fortsätta med.

Vi för samtal med UNHCR om den här konflikten och möjligheterna att göra bra insatser. Även för UNHCR är det självfallet så att man ska göra så mycket som möjligt i närområdet där man kan, men de anser att det inte kommer att räcka. Vi har fortfarande ett starkt moraliskt åtagande – det har som jag sa att göra med anständighet – men också ett juridiskt åtagande via de konventioner vi är bundna till. Människor som kommer till vårt land ska få söka asyl. Har man asylskäl får man stanna, har man inte det får man åka tillbaka. Det är en mycket bra ordning. Och det är som sagt inte bara EU och Sverige som gör detta. 60 miljoner människor är på flykt, och det är en förhållandevis liten del av dessa som kommer till Europa och Sverige.

Vi förstår att under den tid som vi gör detta finns det en ansträngning i jobb, bostäder och allt det som ska ordnas. Men det är också, som Ulrika Karlsson sa tidigare, en tillgång för landet att vi får hit människor från andra länder.

Jag delar den uppfattning som Carl Schlyter framförde. Vi har talat om kvotflyktingar. Självfallet fortsätter vi i den frågan. Vi står upp för asylrätten. Det är precis den som vi verkligen strider för i Europeiska unionen som helhet. Alla länder måste stå upp för detta. Det är inte minst därför som vi är så övertygade om att vi behöver ett gemensamt omfördelningssystem. Då kan vi göra detta mycket bättre.

Jag delar också uppfattningen om aktörerna i konflikten i Syrien. Det är därför som jag har tagit upp det. Jag tar också upp i bilaterala samtal och i alla multilaterala sammanhang aktiviteten och behovet av att EU är ännu mer aktivt. EU är en viktig spelare. Nu gäller det att se till de fem

permanenta i säkerhetsrådet och framför allt USA och Ryssland tillsammans med Iran, Saudiarabien, och vi har några spelare till.

Den kontaktgrupp som vi föreslår innehåller dem, men det kan också vara flera. Vi ska inte utesluta det. Här gäller det att sätta ihop den bästa och starkaste gruppen. Vi måste vara mer aktiva. Sverige ligger på inom ramen för EU. Det är vårt bästa verktyg att EU kan samla sig till en riktigt kraftig yttring, men det gäller självfallet också med andra.

Anf. 9 ESKIL ERLANDSSON (C):

Herr ordförande! Jag välkomnar statsministerns nu redovisade ambitioner i aktuell situation. För mig är det beklämmande att EU när människor behöver vår hjälp som mest är handlingsförlamat, eller åtminstone verkar handlingsförlamat. Jag uppskattar å andra sidan att vi från svensk sida kan visa upp en i mångt och mycket stor enighet mellan de olika politiska partierna som finns i vår riksdag. Jag är övertygad om att detta är en styrka i de viktiga samtal som statsministern nu ska bege sig ned till.

För Centerpartiet handlar den situation som vi har i Europa först och främst om att rädda liv och se till att människor som söker sig till Europa för skydd också har en möjlighet att göra det. Det är också viktigt för oss att de människor som flyr till vår del av världen därtill ska mötas av medmänsklighet och hjälpsamhet.

Den situation som vi ser där länder sätter upp tillfälliga gränskontroller inom EU och där flyktingar bekämpas med tårgas är ett tydligt tecken på EU behöver en ny migrationspolitik. Det är också ett tecken på vikten av att Sverige i detta sammanhang fortsätter att driva frågan om till exempel fler lagliga vägar in till EU. I detta sammanhang har vi också frågorna om humanitära visum, arbetskraftsinvandring men också regleringar om transportörsansvaret.

Det är glädjande att ordförande Tusk lyfter upp diskussionen om framtidens europeiska migrationspolitik på det kommande mötet. Det är en viktig fråga att ta tag i. Vi i Centerpartiet vill se flera förändringar av den europeiska migrationspolitiken. Bland annat kan vi konstatera att rådande regleringar som Dublinförordningen inte fungerar och att länder svär sig fria från ansvar eller köper sig fria från ansvar.

Det är viktigt att få till stånd ett gemensamt europeiskt svar på de utmaningar vi står inför. Det krävs att dörren till Europa inte är stängd så att människor tvingas vända sig till människosmugglare och utsätta sig själva för livsfara. Det handlar både om att inte göda kriminella organisationer och att se till att människor inte ska dö för att dörren till Europa är stängd.

Vi i Centerpartiet vill se en ny migrationspolitik för Europa där alla medlemsstater tar sitt ansvar och att vi får en fristad för människor som flyr från våld, krig och andra omänskliga situationer. Det är glädjande att diskussionerna startas på det kommande mötet. Vi ser en framtid där vi får fler lagliga vägar in i EU där dagens ohållbara system med Dublinförordningen ersätts med ett system där Europa tar ett gemensamt ansvar. Det är ett Europa och ett EU som inte bara är en ekonomisk union utan också en mänsklig union.

Jag skulle vilja avsluta med att ställa en fråga till statsministern om hur de samtal som statsministern har haft med kollegor ute i Europa de

senaste veckorna har utvecklats och om vi ser fler som följer vår svenska väg i detta sammanhang.

Anf. 10 JONAS SJÖSTEDT (V):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för föredragningen. Vi lever i en särskild tid där många är på flykt. Då gäller det att hålla huvudet kallt och hjärtat varmt. Vi tycker att den svenska huvudlinjen om gemensamt ansvar och fördelning är klok och den enda rimliga hållningen i den här situationen. Vi välkomnar beslutet i går, och vi tror att vi måste komma vidare på linjen med gemensamt ansvar. I den meningen har regeringen vårt fulla stöd.

Vi tycker också att det är viktigt att öka finansieringen till de humanitära insatserna i närområdet. Det är mycket oroande att FN saknar så mycket pengar till dem som behöver det allra mest. Därför stöder vi självklart det också, och vi är beredda att göra ytterligare insatser framöver. Det är också en viktig fråga för EU att diskutera vad man kan göra.

När det gäller den politiska utvecklingen i närområdet, som verkar bli huvudtema för mötet, är det viktigt att tala klarspråk om vad Turkiet gör. Turkiet har inte lagt så många strån i kors för att bekämpa Islamiska staten. Det har i praktiken sett mellan fingrarna på dess ekonomiska förbindelser och prioriterat andra saker i regionen. Det förtjänar kritik.

Det andra är att Turkiets regering har valt att släppa loss våldet mot landets kurdiska befolkning i detta känsliga läge. Den vill i praktiken inte godta ett val där det kurdiskt dominerade partiet HDP fick betydande framgångar. Det är ett mycket farligt spel som Turkiet bedriver i detta läge som destabiliserar inte bara Turkiet utan hela området. Det är viktigt att EU tycker någonting också om detta.

Vi har tidigare många gånger framfört liknande det som Centerpartiet och många andra gjort. Vi är kritiska mot transportörsansvaret. Vi vill se fler lagliga vägar. Vi är kritiska till systemet med säkra länder om det innebär att man inte har en individuell prövning av enskilda asylfall. Vi stöder ändå regeringens huvudinriktning när det gäller det gemensamma ansvaret, och det är den avgörande frågan.

Det är också helt avgörande att länder behandlar asylsökande på ett värdigt sätt. Där har Ungern i dag en sorglig särstatus när man i praktiken försöker att behandla människor så ovärdigt och våldsamt att de inte vill söka sig till landet. Ungern förtjänar kritik. UNHCR har också varit tydligt i sin kritik mot Ungern. Jag skulle därför vilja fråga statsministern: På vilket sätt kommer Sverige att vara tydligt mot Ungern? Vi tycker att det är läge att använda artikel 7 i EU-fördraget. Det finns andra möjligheter. Hur kommer Sverige att agera? Vi kan inte vara tysta inför det vi ser utspela sig vid Ungerns gränser.

Min andra konkreta fråga gäller Turkiet. Kommer Sverige på något sätt att resa den berättigade kritiken mot hur Turkiet agerar mot sin egen kurdiska minoritet och hur man försöker bekämpa en av Asadregimens och IS bästa motståndare, kurderna i Syrien, och att man inte gör de insatser som man borde göra mot Islamiska staten?

Anf. 11 TINA ACKETOFT (FP):

Tack så mycket, statsministern, för redogörelsen. Det känns som att vi har suttit här många gånger och diskuterat samma frågor, tyvärr. Som

liberal och varm anhängare av EU måste jag säga att jag är oerhört frustrerad över att allting konstant händer för sent och för sakta.

Jag tror att det var våren 2011 som jag var nere på andra sidan gränsen vid Syrien. Redan då hade Röda halvmånen flyktingläger med folk som strömmade in från Syrien. Vi borde ha begripit redan då, men det är lätt att vara efterklok.

Sverige gör stora insatser både där och här, och det ska vi fortsätta med. Jag är oerhört stolt över att vara svensk. Problemet vi har att ta itu med är vad som händer när de väl kommer hit. Men det är en annan diskussion som vi för i ett annat forum.

Jag ser på detta med stor oro. Jag följer gärna de frågor som kollegan Jonas Sjöstedt ställde vad gäller Turkiets och Ungerns roll i det hela. Det är oerhört viktigt just nu. Om inte EU nu kommer med en lösning darrar det i fundamenten i allra högsta grad och inte bara det. Vi öppnar dessutom för nationalistiska strömningar, främlingsfientlighet, främlingsrädsla och all möjlig rädsla som öppnas i detta om vi inte kan gemensamt ta itu med detta. Vi ska komma ihåg att vi talar om totalt 160 000 människor när vi har 60 miljoner på flykt. Det borde vi naturligtvis kunna lösa.

Folkpartiet har tidigare talat om kvotflyktingar, den ökade betydelsen av arbetskraftsinvandring, betydelsen av säkra vägar in och också ökat bistånd till humanitära insatser. Det är saker som är otroligt viktiga. Det är insatser som vi måste göra. Men till syvende och sist är den enda permanenta lösningen att släcka branden i Syrien.

Därför är det oerhört viktigt i det brev som Tusk har skickat ut att han trycker på den långsiktiga lösningen i det hela. Det finns en mening i brevet som översatt lyder: Vi måste också diskutera de diplomatiska insatserna för att lösa krisen i Syrien.

Jag skulle vilja höra statsministerns tankar om detta. Hur ser man EU:s och Sveriges roll i just detta avseende?

Vi märker nu att det finns länder som polariserar och bestämmer sig för att stötta antingen den ena gruppen, ingen eller någon annan gruppering. Jag skulle vilja höra statsministerns funderingar. Vad är Sveriges ingång i det hela? Hur ser han EU:s roll just i den mening som Tusk yttrat?

Anf. 12 DÉsirÉE PETHRUS (KD):

Herr ordförande! Jag tackar statsministern för det inledande anföret. Jag delar allt det som statsministern tar upp. Det är bra att flera i EU tar ansvar för mottagandet, och det är viktigt att vi har öppna hjärtan och tar emot dem som flyr fruktansvärda situationer i sitt hemland.

Jag tycker ändå att det måste bli en tuffare diskussion om andra lagliga vägar in än det som sker nu. Man talar om att man vill ha ordning och reda. Jag tror att humanitära visum skulle kunna skapa en större ordning och reda när det gäller hur flyktingar kan få information.

Kofi Annan, som var här i förra veckan och träffade utrikesministern, har nämnt för stats- och regeringschefer att han vill se informationscenter och att flyktingar redan innan de flyr får mer kunskap och mer information. Vad är det för möjligheter de har? Hur ser det ut i de olika länderna? Vad gäller för arbetsmarknad, och så vidare? Det är mycket bättre att de får en information i tid.

Samtidigt som vi nu ska ha ordning och reda i asylmottagningen måste människor också snabbt få stöd om uppehållstillstånd så att de snabbt kan integreras. Det är bra att man inom EU har talat om att också göra satsningar på integrationsområdet. Jag tror att det till och med står att det ska finnas medel avsatta för det.

Det är en stor utmaning att få det system som man talade om i går på RIF-rådet att fungera fullt ut och på ett bra och effektivt sätt. Min fråga till statsministern är: Kan man säga att Dublinförordningen härmed är upphävd? Det är lite grann diskussion om hur fingeravtryck och liknande ska göras. Det vore intressant att få en liten kommentar om detta.

När vi skyddar EU:s yttre gräns måste vi också respektera rätten att kunna söka asyl. Det är oerhört viktigt att vi fortfarande slår fast det.

Den stora utmaningen att få slut på kriget i Syrien är en stor fråga. Det handlar om att i princip avvärja tusentals miliser. Det handlar om hur det ska gå till och samtidigt bygga demokrati. Jag stöder verkligen statsministern i det han säger om att stödja civilsamhället och demokratiska institutioner. Men frågan är hur det ska gå till.

När det gäller stödet till närområdet är det viktigt att FN får stödet med matransonerna. Min fråga till statsministern är: Vilken bedömning gör statsministern när det gäller att få ihop resurserna från EU? Ska det vara från EU:s biståndsbudget, eller är det varje land självt som ska ta ansvar för att ge pengar till World Food Program?

Allra sist, statsministern, gäller det utsatta grupper som det står om i punkten 33 i dokumentet. Det handlar om att barn ska prioriteras, barns rättigheter och att de ska skyddas. Det är någonting som jag tycker att Sverige ska fortsätta att hävda vikten av. Sverige har haft en tradition att ta emot personer som haft en funktionsnedsättning. Det är inte bara de starkaste som kan ta sig fram som ska få komma till skydd utan även personer som är väldigt utsatta.

Anf. 13 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

Herr ordförande! När det gäller det Eskil Erlandsson sa blir man förtvivlad över hanteringen i EU i början. Detta är både en flyktingkris och också en ansvarskris för EU. Det är lika bra att vara ärlig och uttrycka det. Däremot kan vi se att det går att förflytta EU sakta men säkert.

Regeringen har från dag ett arbetat med dem som tänker likadant, Tyskland med flera. Det är därför som vi tidigt allierat oss med Tyskland med flera. Vi har ändå kunnat bredda så att vi åtminstone kom till beslutet i juni, som inte räcker. Vi kom till beslut i går, som inte räcker.

Men vi har successivt tagit frågan framåt, och det tycker jag är bra. Samtidigt som man uttrycker kritiken tycker jag att man ska kunna säga: Jo, det går att förändra. Det görs inte minst genom det som Eskil Erlandsson själv påpekar. Om vi är eniga, om vi har en stark enighet i Sverige, är vi självfallet mycket starkare också i agerandet utåt. Det känns bra att vi har en bred samsyn. Om det än i några detaljer i olika frågor kan finnas olika förslag och olika riktningar finns det en stark samsyn i Sverige, och det är väldigt bra.

När det gäller transportörsansvaret, som Jonas Sjöstedt tar upp, ingår det i Schengenavtalet. Det var ett villkor för Schengenuppgörelsen. Jag tycker dessutom att det är bra att ha ordning och reda. Ordning och reda är en förutsättning för att vi ska klara svåra situationer. Jag ser ingen brist

i det, och det ingår som sagt i Schengenuppgörelsen. Vi kommer alltså inte att driva detta.

När det gäller samtalen i EU, Eskil Erlandsson, ska jag självfallet inte återge de individuella samtalen. Men jag kan säga så här: Jag har talat med en hel del av dem som är kritiska till ett tvingande omfördelningsystem. Flera av dem ger uttryck för att de vill vara solidariska och att de vill hjälpa till, men att de inte vill ha detta tvingande system. Då har min fråga tillbaka varit: Vad är då ert svar på detta? Det går inte bara att säga nej. Och det går inte bara att lösa situationen med de 120 000 som vi har nu eller med de 40 000 som vi har löst. Problemet försvinner inte; krisen kommer att finnas ett bra tag. Då får man lägga bollen i deras knä och be dem att återkomma med förslag. Det finns exempelvis tankar på att om man kommer överens om vissa kriterier för fördelning har man indirekt godkänt ett tvingande system.

Vi får se. Diskussionen fortsätter, och vi kommer självfallet att ligga på och söka bredare och bredare stöd. Men än en gång vill jag säga att det kommer att ta tid. Det är ingen lätt fråga.

Det som du ger uttryck för, Eskil, är viktigt. Det är anständighet att hjälpa. Det går inte att säga: Jo, vi är solidariska och vi vill gärna hjälpa – bara människor inte kommer hit. Det är precis där skiljelinjen nu går också i Sverige. Vi har en stor uppslutning kring att vi ska hjälpa människor som finns i närområdet runt konflikten. Vi ska se till att försöka driva på för att minska konflikten och ta bort grunden för att människor tvingas fly. Men folk som kommer hit ska också ha hjälp. Det är hjälpen här och där som gäller. Solidariteten gäller också människor som finns här och som har kommit till vår närhet. Jag tackar för detta stöd, och jag tycker att du uttryckte det väldigt väl.

Jonas Sjöstedt talade om Turkiet. Vi har gett uttryck för detta, och vi har sagt att det här är mycket allvarligt. Vi har egentligen uppmanat både Turkiet, alltså den turkiska staten, och PKK att hitta en väg. Man måste prata om konflikten. Man kan inte använda våld. Vi har också uttryckt kritik mot hanteringen av politiska partier, medier med mera. Det är framfört, och de vet var vi står.

Frågan om transportörsansvaret har jag svarat på, och likaså den om säkra länder. Jag nämnde detta i min inledning. Det är bra, eftersom säkra länder inte kommer att innebära att den individuella prövningsrätten försvinner. Den individuella rätten att få sin asyl prövad kommer att vara kvar. Sverige står upp för den. Det är en mycket viktig moralisk fråga men också, som jag sa tidigare, en juridisk fråga. Vi är bundna av konventioner, och vi tänker stå upp för det. Detta innebär alltså inte att denna rätt försvinner.

I frågan om Ungern har vi också varit tydliga. Jag har sagt så här: Om man vill ha del av det gemensamma måste man också visa att man är en del av det gemensamma. Det är fullständigt uteslutet att acceptera tårgas, stängsel och allt vad det är och dessutom uttalanden om att man inte vill ha muslimer. Då har man passerat en gräns, enligt min uppfattning. Det har jag sagt tydligt offentligt. Jag tycker det, och det tänker vi stå för. Detta är inte europiska värderingar.

Vi vill också vara tydliga med att det första vi ska göra är att försöka samla hela EU, inklusive Ungern. Det är den absolut första, den bästa och den viktigaste linjen. Jag påstår absolut inte att det är lätt, men det är

det som vi väljer som förstahandsalternativ. Vi ska dock självfallet ge uttryck för den kritik som är välförtjänt.

Jag hoppas att jag med detta också har svarat Tina Acketoft om Turkiet och Ungern. När det gäller att släcka branden i Syrien delar jag helt den uppfattningen. Vad gäller EU:s och Sveriges roll tror jag definitivt att EU kan ha en roll. Utgångspunkten är: Stöd Förenta nationerna! Det är Förenta nationernas ansträngning, inte minst sändebudet Staffan de Misturas. Han har gett uttryck för en sådan här kontaktgrupp. Sammansättningen av den tycker jag ska styras av hur vi bäst stöder just FN:s ansträngning. Men jag kan se att EU definitivt har en viktig roll. Sverige kommer inte att ha någon ledande roll i detta; det tror jag inte. Men vi kan absolut bidra med personella resurser och annat. Utifrån den efterfrågan som finns och i den dialog vi kan föra ska Sverige självfallet göra vad vi kan. Men EU är en stor spelare, och borde kunna vara åtminstone i närheten av kontaktgruppen. Det tror jag är viktigt.

Désirée Pethrus frågar om Dublinförordningen är upphävd. Nej, vi har en tillfällig lösning nu i och med gårdagens lösning. I de fall vi byter till en tvingande omfördelningsmekanism och får till ett annat system måste Dublinförordningen självfallet förändras. Då får vi se vad det blir.

Vi kan mycket väl tänka oss informationscenter, men vi menar att det måste ske i samarbete med UNHCR och IOM. Dessa organisationer ska vara med när det gäller hur det ska se ut, men vi utesluter inte att det här kan vara en viktig del.

Resurser till mat så att vi säkerställer mat och andra förnödenheter är, enligt vår uppfattning, både ett landsåtagande och något där EU får se över vad som mer kan göras för detta.

Jag stöder definitivt detta med barns rättigheter. Det är viktigt, och Sverige är som ni mycket väl vet en stor mottagare också av ensamkommande barn. De här små och unga måste få det bästa mottagandet liksom de människor som du pekar på, Désirée – människor med funktionsnedsättning av något slag. Här gäller självfallet alla människors lika värde.

Anf. 14 ORDFÖRANDEN:

Nu finns det utrymme för att mycket kort återkoppla någon fråga för de partier som har behov av det.

Anf. 15 MIKAEL CEDERBRATT (M):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för föredragningen! Som många har sagt här har vi fler som söker asyl i Sverige nu än vi har haft på länge. Vi har passerat den situation som vi hade under 90-talet på Balkan. Jag tror att det var 6 000 som kom i förra veckan. Migrationsverket har gått in i någon form av krisstab.

Då är det här med ordning och reda oerhört väsentligt både för att hantera trycket och för att man ska få en trovärdighet i systemet, och i förlängningen också en acceptans hos människor när det gäller att detta fungerar.

Det första är att se till att medlemsländerna följer den gemensamma lagstiftning som vi har sedan 2013 och som det tog 20 år att arbeta fram.

Jag vill höra lite grann om hur statsministern tänker se till att medlemsländerna följer gällande lagstiftning. Det är ingenting som man behöver förhandla fram, utan det är redan förhandlat och klart.

Jag vill också höra lite specifikt vad gäller Dublin, för det fungerar inte i medlemsstaterna. Jag vill höra om statsministern delar min uppfattning. Vi hör också rapporter om att man passerar Sverige och går till Finland. Inte ens vi verkar alltså ha ett Dublin som fungerar. Hur tänker statsministern se till att Dublin och den övriga lagstiftningen fungerar? Jag vill höra mer om *hur* än vad man vill.

Anf. 16 JOHNNY SKALIN (SD):

Herr ordförande! Jag kan inte låta bli att förundras över hur statsministern kan få det till att bara för att vi säger att vi vill ha mer hjälp där ska vi inte ha någon mottagning alls här. Det är inte vad vi har sagt.

Vi har sagt – och det har vi varit tydliga med i alla tider – att det är klart att vi ska ha en invandring till Sverige. Det är klart att vi ska ha en mottagning till Sverige. Det är klart att vi ska ta hand om asylsökande både i Sverige och framför allt i närområdet. Men att det skulle råda något slags situation då vi inte ska ta emot någon i Sverige har vi aldrig någonsin yttrat. Det där måste vara någonting som statsministern har hört i sitt eget huvud.

Utöver detta sa statsministern tidigare som ett svar till mig att man får stanna om man behöver skydd i Sverige. Visst, det är ju det detta ska gå ut på. Rätten till asyl ska innebära rätten till skydd från krig och förföljelse; det ställer vi upp på alla dagar i veckan. Jag vill dock bara påpeka att det inte är det som detta handlar om. När det gäller specifikt syrierna får de permanent uppehållstillstånd i Sverige – alltså livstidsförsörjning. Som statsministern var inne på handlar det här om att man ser människor som en tillgång. Vi ser det som att människor behöver skydd och hjälp undan krig och förföljelse i stället för att de ska komma till Sverige och vara en tillgång för oss. Vi vill hjälpa människor. Vi vill hjälpa fler människor på plats.

Statsministern nämner här att Sverige är den femte största bidragsgivaren till UNHCR. Det är ett fall från att ha varit den näst största bidragsgivaren. Vi satsar alltså mindre pengar nu på hjälp i närområdet och mer på att hjälpa några få här i Sverige. Jag tycker att det är fel väg att gå.

Anf. 17 ORDFÖRANDE:

Jag själv nöjer mig med att konstatera att om vi nu lyckas i den ansats som vi börjar med i dag kan människor förhoppningsvis slippa bli flyktingar från krig och bli medborgare i trygghet oavsett vilket land de bor i. Jag hoppas att regionen omkring oss går från krig och kaos till ett ställe där man kan ha liv och en paus från eländet. Jag önskar verkligen lycka till, och jag stöder regeringens åsikter.

Anf. 18 ESKIL ERLANDSSON (C):

Herr ordförande! Jag är intresserad av att höra vad statsministern har för ingångar i de diskussioner som nu förs om Dublinförordningen. Dess funktion är bristande, minst sagt, som det är i dag. Vad är statsministerns ingångar i de diskussioner som måste föras nu?

Anf. 19 JONAS SJÖSTEDT (V):

Även jag tycker att det är intressant med de olika tolkningar som finns av Dublinkonventionen. Det blir en nyckelfråga för EU framöver hur detta hanteras.

Min fråga gäller Ungern. Jag uppskattar statsministerns tydlighet mot den ungerska politiken. Det känns stabilt och bra. Men frågan är: Hur kommer Sverige att ställa sig om frågan väcks om att på något sätt inleda en process mot Ungern som får konsekvenser vad gäller rösträtt i rådet, ekonomiskt stöd eller andra saker? Det som sker nu i Ungern är så grovt att det känns som att ord inte riktigt räcker mot det.

Anf. 20 TINA ACKETOFT (FP):

Återigen stämmer jag in i frågorna från Jonas Sjöstedt.

Av de fyra länder som motsatte sig beslutet i går var det antingen Tjeckiens eller Slovaekiens minister som i dag gick ut i svenska nyheter och sa att det som beslutades i går mycket lätt kan upphävas i dag, vid dagens möte.

Jag vill bara höra statsministerns åsikt om att så inte är fallet – en bekräftelse av det.

Anf. 21 DÉSIRÉE PETHRUS (KD):

Jag tackar för svaret om Dublinförordningen. Jag förstår att flera här tycker att det är osäkert vad som egentligen gäller om den och hur den ska praktiseras framöver.

Jag har en fråga. Det här gäller 160 000 människor. I vissa fall säger man att det är en fjärdedel av alla som kommer till EU, och ibland säger man att det är hälften av alla som kommer till EU just nu. Vad händer med de andra – de som inte kommer att reallokeras i systemet? Vad gör vi med dem? De måste på något sätt registreras någonstans – om det nu är i Ungern, Tyskland eller Italien. Får de länderna då ta ansvaret själva?

Avslutningsvis har jag ett medskick. Det gäller arbetstillstånd. Vad jag förstår – jag såg det i tidningen i dag – är det många länder där man nu inte kan få arbetstillstånd. Det gäller Libanon, och jag tror att det även gäller Turkiet och förmodligen också Jordanien. Detta skapar en väldig passivitet. Människor får år efter år gå i dessa länder. De flesta bor ju inte i flyktingläger; det är bara typ 20 procent som bor i flyktingläger i de här angränsande länderna.

Vad kan man göra från EU på det området?

Anf. 22 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

Mikael Cederbratt talade om Migrationsverket och en krisstab. Jag vill ändå inte tala om kris. Det är klart att det är en mycket hög beredskap, och de gör en fantastisk insats. Jag var i torsdags på Migrationsverkets asylmottagning i Solna och ute i Märsta på det tillfälliga förstadygnet-boendet. Det råder ingen tvekan om att det görs otroliga insatser, men detta är inte en myndighet i kris. De har en väldigt bra samordning med Polismyndigheten och med socialtjänsten, exempelvis på Centralen här i Stockholm. Motsvarande finns också i Göteborg och Malmö.

Det är en ansträngning, ja, men jag vill inte påstå att det är en kris. Självfallet har man också en beredskap för vad som kan komma att be-

hövas. Man ligger ett, eller till och med två, steg före i tanken. Vi i regeringen har självfallet daglig kontakt med myndigheterna.

Jag har inget mandat som statsminister rörande hur medlemsstaterna ska följa den gemensamma lagstiftningen. Däremot har kommissionen ett uppdrag att titta över hur detta följs, och om man ser att det finns fel får man påtala det och agera utifrån det regelverk som finns. Det är bland annat kommissionens uppgift att göra detta.

När det gäller Dublinförordningen och hur det här ska se ut beror det på det regelverk som kommer. Men om vi går från en ordning där den flykting som kommer in i ett medlemsland ska kunna söka asyl – det är ju själva poängen med Dublinförordningen – och säger att vi kan ha en omfördelningsmekanism när man kommer in i EU förstår alla att Dublinförordningen måste förändras. Exakt hur detta ska ske kan vi inte säga nu, men det måste till. Jag tror att det finns en stor enighet om att Dublinförordningen inte kommer att hålla då, för då har den spelat ut sin roll. Men så länge som vi inte har något annat system måste vi stå upp för Dublinförordningen.

Kärnan är att du måste ge den enskilda människan en möjlighet att söka asyl. I den stund man inte ger den menar vi att man inte följer Dublinförordningen. Om man på något vis motarbetar den möjligheten eller på andra sätt inte ger en enskild människa den möjligheten är det ett felagerande.

Vi sitter på något vis i samma båt exempelvis här i Norden. Det kommer människor från södra Europa och ännu längre bortifrån som inte har sökt asyl där utan har velat gå vidare. Faktum är också att vi inte kan tvinga människor att söka asyl. Ingen kan tvinga någon att göra det. Allt detta som vi ser nu talar för precis det som Sverige har talat för under lång tid. Vi behöver ha ett annat system i EU, ett gemensamt och tvingande omfördelningssystem, för det är vårt gemensamma ansvar.

Om det är så, Johnny Skalin, att Sverigedemokraterna har svängt här och tycker att det är bra att vi hjälper asylsökande i Sverige ser jag fram emot framtida stöd så att vi har en solidarisk och generös flyktingpolitik i Sverige och ser till att människor som kommer hit får den hjälp de ska ha. Det återstår väl att se i framtiden hur Sverigedemokraternas budget och resursallokering för detta ser ut.

Jag kan bara kvittera och hålla med i det som Carl Schlyter säger.

När det gäller Dublinförordningen och hur den ska fungera har jag försökt ge svar på det. Vi kan inte säga nu att så här blir det, men att det måste bli en förändring är helt uppenbart.

Jonas frågade om en process mot ungrarna, och det är något för kommissionen. Jag vill dock vara tydlig med att det inte är det som är förstahandsalternativet. Förstahandsalternativet är att försöka få ihop 28 medlemsländer. Vi kan inte spekulera i om den ene gör så eller den andre gör så, utan nu agerar vi för att få ihop detta och är tydliga med kritiken mot Ungern, för den är berättigad.

Tina Acketoft ställde en fråga som jag missade.

Anf. 23 TINA ACKETOFT (FP):

Jo, jag studsade till i morse när det handlade om Slovakien på nyheterna.

Anf. 24 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

Ja, det var frågan om Slovakien som sa att beslutet kunde upphävas i dag. Nej, det fattades ett beslut med kvalificerad majoritet i gårdagens RIF, och då är det så.

Désirée Pethrus frågade om Dublinförordningen, och jag tror att jag svarade på det tidigare. När det gäller reallokeringen ser vi ju att Dublinförordningen behöver förändras, och gör vi en ändring så att vi har en reallokering i ett sådant system ... Eller var det något annat perspektiv du hade?

Anf. 25 DÉSIRÉE PETHRUS (KD):

Ja, vad händer med alla de övriga? Det är ju fler än 160 000 som söker sig till EU.

Anf. 26 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S):

De tas om hand enligt Dublinförordningen. Det är så det måste gå till. Om vi har en omfördelning – vi har gjort en tillfällig nu – måste alla andra skötas enligt Dublinförordningen. Då måste respektive medlemsland se till att den enskilda individen kan söka asyl. Självfallet är det så i Sverige. De som kommer hit tar vi hand om enligt det regelverk som finns.

Anf. 27 ORDFÖRANDEN:

Jag sammanfattar denna diskussion med att jag finner att det finns stöd för regeringens här redovisade ståndpunkt med en avvikande mening anmäld från Sverigedemokraterna, att om det blir en deklaration omfattas den av detta samt att regeringen återkommer så fort man har fått den så att vi också kan få ta del av den.

Vi tackar för mötet och önskar lycka till på mötet i Bryssel i kväll.

§ 1 Extra informellt möte mellan EU:s stats- och

regeringschefer.....	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN.....	1
Anf. 2 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S).....	1
Anf. 3 ORDFÖRANDEN.....	4
Anf. 4 MARIE GRANLUND (S).....	4
Anf. 5 ULRIKA KARLSSON i Uppsala (M)	4
Anf. 6 JOHNNY SKALIN (SD).....	5
Anf. 7 ORDFÖRANDEN.....	6
Anf. 8 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S).....	7
Anf. 9 ESKIL ERLANDSSON (C).....	9
Anf. 10 JONAS SJÖSTEDT (V).....	9
Anf. 11 TINA ACKETOFT (FP)	10
Anf. 12 DÉSIRÉE PETHRUS (KD)	11
Anf. 13 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S)	12
Anf. 14 ORDFÖRANDEN.....	14
Anf. 15 MIKAEL CEDERBRATT (M).....	14
Anf. 16 JOHNNY SKALIN (SD).....	15
Anf. 17 ORDFÖRANDEN.....	15
Anf. 18 ESKIL ERLANDSSON (C).....	15
Anf. 19 JONAS SJÖSTEDT (V).....	15
Anf. 20 TINA ACKETOFT (FP)	16
Anf. 21 DÉSIRÉE PETHRUS (KD)	16
Anf. 22 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S)	16
Anf. 23 TINA ACKETOFT (FP)	17
Anf. 24 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S)	17
Anf. 25 DÉSIRÉE PETHRUS (KD)	18
Anf. 26 Statsminister STEFAN LÖFVEN (S)	18
Anf. 27 ORDFÖRANDEN.....	18